

Arrest

nr. 73 199 van 13 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Bengalese nationaliteit te zijn, op 28 november 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1 De eerste bestreden beslissing inzake S.K. (...) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Bengaalse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Dhaka. Uw echtgenoot zou reeds voor uw huwelijk politiek actief geweest zijn. U zou hier niet veel van weten. In 2008 zou uw echtgenoot aangeklaagd zijn wegens moord. Bij zijn beide arrestaties zou u zijn partij het geld hebben gegeven om hem vrij te kopen. Op 28 augustus 2010 zou u gearresteerd zijn. De autoriteiten wilden via u, uw echtgenoot te pakken krijgen. Men zou u mishandeld hebben, maar u zou hen geen informatie hebben gegeven. Men zou u zondermeer hebben vrijgelaten. Men zou u en uw kinderen bedreigd hebben.

Hierop zouden jullie besloten hebben om het land te verlaten. Jullie zouden naar India gegaan zijn, waar jullie een maand in Calcutta verbleven, vooraleer jullie vanuit Delhi een vlucht naar Europa, waarschijnlijk Frankrijk, namen. Op 29 oktober 2010 diende u uw asielaanvraag in België in. U verwees naar de documenten voorgelegd door uw echtgenoot.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat- generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Volgens uw verklaringen steunt u uw asielaanvraag op de door uw echtgenoot (S.S. (...) 10/20332) aangehaalde motieven. Daar in hoofde van deze laatste een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen werd, kan t.a.v. u evenmin gesteld worden dat u uw land van herkomst verlaten heeft uit gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

“(…)”

Wat betreft uw persoonlijk probleem, u zou door de politie mishandeld zijn daar de politie uw man zocht omwille van de moordaanklacht, dient te worden opgemerkt dat hier geen geloof aan kan worden gehecht. Zoals uit het dossier van uw echtgenoot bleek is het immers ongeloofwaardig dat hij in Bangladesh vervolgd zou worden wegens moord, waardoor het ook niet logisch is dat u omwille van deze reden door de politie opgepakt zou worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2 In een tweede bestreden beslissing inzake S.S. (...)

“A. Feitenrelaas

U zou over de Bengaalse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Dhaka. In 1995 zou u lid geworden zijn van de “BNP” (Bangladesh Nationalist Party). Als handelaar in kledij had u immers nood aan politieke steun. Tegen betaling zou u enkele posten in de partij gekregen hebben. In 2005 zou u overgestapt zijn naar de “Jamiaat-e-Islami”. De “BNP” zou volgens u immers corrupt zijn en te veel donaties eisen. Op 20 oktober 2008 zou u een eerste maal gearresteerd zijn. U zou mishandeld zijn door de politie en de volgende dag kwam u tegen betaling van smeergeld weer vrij. U zou beschuldigd zijn van moord. Hierna zou u zich op verschillende plekken verstopt hebben. In 2010 zou u naar huis gekeerd zijn, maar op 25 juli 2010 zou u opnieuw gearresteerd zijn. De moordzaak zou nog steeds hangende zijn. Opnieuw zou u tegen betaling van smeergeld na een nacht vrijgekomen zijn. De aanklacht tegen u zou ingediend zijn door de Awami League. Leden van deze partij zouden ook achter uw arrestaties zitten. Daar uw vrouw ook problemen kende, zou u besloten hebben om het land te verlaten. Op 25 september 2010 zou u samen met vrouw en kinderen naar India vertrokken zijn. Na een verblijf van een maand in Delhi, zouden jullie een vlucht genomen hebben, die waarschijnlijk in Frankrijk aankwam. Op 29 oktober 2010 diende u uw asielaanvraag in België in. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: het juridische dossier i.v.m. de moordaanklacht van 2008, de geboorteaktes van u, uw vrouw en uw drie kinderen en de “nationality certificates” van uw gezin.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat- generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst mag er getwijfeld worden aan de ernst van uw politieke engagement. U verklaarde herhaaldelijk dat u zowel van de “BNP” als van de “Jamiaat-e-Islami” lid werd, daar u als zakenman, politieke steun nodig had (gehoorverslag CGVS p. 5, 6). U gaf ook aan dat uw politieke activiteiten voor

beide partijen minimaal waren: u gaf donaties en ging naar enkele politieke meetings (gehoorverslag CGVS p. 5, 6). Tevens gaf u aan dat uw postjes in de "BNP" gekocht waren (gehoorverslag CGVS p. 5). Dat uw politieke engagement minimaal was en eerder werd ingegeven door zakelijke voordelen blijkt ook uit het volgende. Zo beweerde u eerst herhaaldelijk dat u pas sinds 2005 lid was van de "BNP", later beweerde u dan weer lid te zijn van de "BNP" sinds 1995 en dat u in 2005 lid werd van de "Jamiaat-e-Islami" (gehoorverslag CGVS p. 5). Tevens verklaarde u foutief dat de afkorting "BNP" voor "Bangladesh National Party" zou staan; dit moet "Bangladesh Nationalist Party" zijn (gehoorverslag CGVS p. 5). Gezien uw beperkte engagement lijkt het dan ook weinig waarschijnlijk dat u omwille van politieke redenen vervolgd zou worden.

U beweerde sinds 2008 aangeklaagd te worden in een moordzaak. U legde kopies voor van deze moordzaak. U verklaarde deze zaak te moeten vrezen en u zou nog steeds officieel beschuldigd worden (gehoorverslag CGVS p. 8). Bij het doorlezen van de door u geleverde vertalingen werden enkele vaststellingen gedaan. Zo legde u een "charge sheet" dd. 31/03/2010 voor. In dit document is er op pagina 3 sprake van een verdachte genaamd "S. (...) s/o <son of> unidentified, address unknown". U verklaarde deze persoon te zijn. U kan dit echter niet aannemelijk maken. Zo kon u immers vooreerst uw identiteit niet ontegensprekelijk aantonen. U legde een geboorteakte en een "nationality certificate" voor, maar deze beschikken niet over foto's, zodat u niet aannemelijk kunt maken deze persoon te zijn. Bovendien kan de beschrijving van deze S. (...), zoals ze in uw juridische documenten voorkomt, slaan op iedereen met deze naam. Als verklaring haalde u eerst aan niet te weten waarom uw vaders naam en uw adres er niet in staan, waarna u meteen beweerde dat dit gedaan was op vraag van uw partij (gehoorverslag CGVS p. 8). Voorts werd op pagina 13 van hetzelfde document volgende zin bemerkt: "I humbly pray to release the accused Bindu Zkir and S. (...) from the case as their addressed haven't been found". Dit wijst er op dat mocht u al de voormelde S. (...) zijn, uw naam op vraag van de onderzoekende politie-inspecteur werd ingetrokken, daar ze u niet wisten wonen. U verklaarde hierop enkel dat uw naam eigenlijk niet geschrapt werd (gehoorverslag CGVS p. 8). Echter uit uw "order sheet" d.d. 10/01/2011 blijkt dat de naam S. (...) weldegelijk uit de lijst van verdachten werd geschrapt. Er staan immers maar 6 verdachten meer op de lijst. Ook in de originele "FIR" dd. 10/10/2008 wordt er nergens naar uw naam S. S. (...) verwezen. Hierop gaf u een vage verklaring hoe u deze zaak toch diende te vrezen daar de getuigen uw naam elk moment terug op de lijst kunnen zetten. Dit is weinig aannemelijk, daar u eerder nog duidelijk verklaarde officieel beschuldigd te worden in deze zaak, terwijl nu blijkt dat uw naam nergens in deze zaak voorkomt. Er werd u ook op gewezen dat er nergens in de juridische documenten sprake is van uw arrestatie, terwijl de andere arrestaties wel worden beschreven; er staat enkel dat de politie S. (...) zijn adres niet kent. U kan dan ook op geen enkele manier aannemelijk maken dat u omwille van deze aanklacht vervolgd zou worden. Overigens gaat het hier enkel om fotokopies van juridische documenten, zodat de authenticiteit niet gegarandeerd kan worden. Uit toegevoegde informatie blijkt ook dat vervalste juridische documenten vaak voorkomen in Bangladesh. U verklaarde geruchten opgevangen te hebben dat u nog in andere aanklachten gemeld zou staan, maar uw advocaat had niets kunnen terugvinden waardoor u diende toe te geven van niets anders beschuldigd te zijn.

Tenslotte dient er nog op te worden gewezen dat ook uw vluchtroute ongeloofwaardig overkomt. Waar u verklaarde een maand in Delhi, India doorgebracht te hebben, beweerde uw echtgenote dat jullie een maand in Calcutta, India doorbrachten, jullie zouden enkel in Delhi geweest zijn om een vlucht te nemen (gehoorverslag CGVS p. 2, 4, gehoorverslag S. K. p. 2). Voorts bleef u zeer vaag en algemeen over de door jullie gebruikte paspoorten. U wist enkel dat het om Bengaalse paspoorten ging, u kende geen enkel ander detail. Daar bij internationale vluchten identiteitscontroles steeds tot de mogelijkheden behoren, zou van u toch een uitgebreidere kennis van uw reisdocumenten verwacht kunnen worden. Als u immers betrappt werd met een reisdocument waarvan u de inhoud niet kent, dan was de kans op arrestatie van u, uw vrouw en uw kinderen immers zeer groot. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève. Wat betreft het luik subsidiaire bescherming, dient er op te worden gewezen dat het toekennen van elke vorm van bescherming dient te beginnen bij geloofwaardige verklaringen.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. De geboorteaktes en "nationality certificates" van u en uw gezinsleden vormen enkel een mogelijk maar geen doorslaggevend bewijs van jullie identiteit. De authenticiteit van uw juridische documenten mag betwijfeld worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schendingen aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het artikel 1, (A) 2 van de Conventie van Genève, van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet); van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Tot slot voert verzoeker aan dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Verzoekers verwijzen naar de bestreden beslissingen en voeren aan dat hun vrees wel degelijk gegrond is en dat er in hun hoofde een reëel risico bestaat op het leiden van ernstige schade indien zij zouden teruggestuurd worden naar Bangladesh. Verzoekers menen dan ook dat er hier wel voldoende en ernstige aanwijzingen zijn en dat de commissaris-generaal verkeerdelijk besluit dat hun problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen weerhouden als vervolging zoals wordt bedoeld in de Conventie van Genève.

Verzoekers merken op dat er wordt getwijfeld aan het politiek engagement van verzoeker en dat de commissaris-generaal de mening is toegedaan dat de politieke activiteiten van verzoeker minimaal waren. Verzoeker licht toe dat hij donaties gaf en naar enkele politieke vergaderingen ging en er wordt tevens opgemerkt dat verzoeker heeft aangegeven dat hij zijn postjes bij de BNP heeft gekocht. Verzoekers laten gelden dat de commissaris-generaal klaarblijkelijk niet heeft begrepen dat het politieke engagement van verzoeker minimaal was en eerder werd ingegeven door zakelijke voordelen. Verzoekers menen dan ook dat het volstrekt geloofwaardig is dat hij zich niet ten volle politiek engageerde. Verzoeker geeft dit ook aan als reden waarom hij niet weet wat precies de afkorting is van BNP. Hij benadrukt dat hij enkel nood had aan politieke steun als handelaar.

Verzoeker bevestigt dat hij sinds 2008 ten onrechte aangeklaagd werd in een moordzaak en dat hij kopies voorlegde van deze zaak. Hij stelt verder dat hij op de dag van vandaag nog steeds officieel wordt beschuldigd. Verzoeker merkt op dat de commissaris-generaal van oordeel is dat verzoeker zijn identiteit niet kan bewijzen dat hij niet aannemelijk kan maken dat hij verdacht is, doch merkt hij op dat op de documenten die hij neerlegde zijn naam vermeld staat. Hij wijst erop dat hij een geboorteakte en een nationaal certificaat heeft neergelegd en dat niet iedereen in Bangladesh over een identiteitskaart beschikt met foto en dat hij daarom geen identiteitskaart met foto kon neerleggen. Verzoeker merkt op dat uit het geheel van feiten duidelijk blijkt dat verzoeker de persoon is die vermeld wordt in de documenten. Hij argumenteert dan ook dat de geboorteakte en zijn nationaal certificaat minstens als begin van bewijs dient beschouwd te worden. Tot slot stelt verzoeker nog dat ofschoon in de documenten vermeld wordt dat verzoeker zijn adres niet gekend is, hij bevestigt dat de zaak nog lopende is en dat hij vreest veroordeeld te worden voor wat hij nooit gedaan heeft.

Hij bevestigt dat het gaat om authentieke stukken en geenszins over valse documenten.

Wat betreft hun vluchtroute volharden verzoekers in hun verklaringen dat zij eerst in India hebben verbleven en van daaruit naar België zijn gereisd met hun Bengaalse paspoorten.

Verzoekers argumenteren dat het duidelijk is dat hun rechten in hun land van herkomst niet gevrijwaard zijn.

De commissaris-generaal heeft volgens verzoekers onvoldoende de problemen van verzoeker erkend in hun land van herkomst. Zij stellen nogmaals dat het voor hen duidelijk is dat zij in Bangladesh opnieuw het slachtoffer zullen worden van discriminatie en dat de commissaris-generaal een manifeste beoordelingsfout heeft begaan en dat hij ten onrechte onvoldoende de problemen erkend die verzoekers ondervinden in Bangladesh.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus voeren verzoekers aan dat hun verklaringen voldoende en ernstige aanwijzingen bevatten dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in het

artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Hun asielrelaas bevat volgens hen wel degelijk een schending van het artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers stellen dat zij bij een eventuele terugkeer naar hun land van herkomst slachtoffer zullen worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zij beklemtonen dat de door hen verstrekte gegevens wel degelijk voldoende in aantal of voldoende concreet zijn om gewag te kunnen maken van moeilijkheden in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming.

Tot slot voeren verzoekers een schending aan van het redelijkheidsbeginsel en zij stellen dienaangaande dat de commissaris-generaal het redelijkheidsbeginsel miskend heeft en dat de commissaris-generaal gelet op hun uitgewerkte argumenten tijdens hun gehoor bij de commissaris-generaal niet in redelijkheid kon komen tot de bestreden beslissing. Volgens verzoekers zijn de gegevens van het dossier onverenigbaar met het door de commissaris-generaal genomen besluit.

Verzoekers verzoeken de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om de bestreden beslissing te hervormen en hen de hoedanigheid van vluchteling in de zin van het artikel 1, (A) 2 van de Conventie van Genève toe te kennen. In subsidiaire orde vragen zij om hen de subsidiaire bescherming te willen toekennen en desgevallend de zaak terug te verwijzen naar de commissaris-generaal.

2.2. Verzoekers klagen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoekers brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 27 oktober 2011 op het Commissariaat-generaal werden gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor waren zij in het gezelschap van een tolk die het Bengaals machtig is en hebben zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen

en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal oordeelde dat de verzoekers er niet in geslaagd zijn om hun asielrelaas aannemelijk te maken.

De commissaris-generaal motiveerde dat hij op basis van de afgelegde verklaringen van verzoeker twijfelt aan de ernst van het politiek engagement van verzoeker. Ook zijn beweringen dat hij werd aangeklaagd voor een moordzaak werden niet geloofwaardig geacht, alsmede de verklaringen aangaande zijn vluchtroute. Ook bewijst verzoeker zijn identiteit niet.

De bestreden beslissing stelt: *“U legde een geboorteakte en een “nationality certificate” voor, maar deze beschikken niet over foto’s, zodat u niet aannemelijk kunt maken deze persoon te zijn.”*

Verzoeker stelt dat niet iedereen een identiteitskaart met foto heeft, maar legt niet uit waarom ook hij hier niet over beschikte. Verzoeker bewijst zijn identiteit niet.

Ook de uitvoerige motivering over het niet geloofwaardig karakter van de gerechtelijke vervolging in een moordzaak wordt niet weerlegd.

De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

De Raad stelt vast dat verzoekers zich voornamelijk beperken tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt derhalve aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Uit de uiteenzetting van verzoekers blijkt dat zij telkenmale herhalen niet akkoord te gaan met de bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op zeer gefundeerde en omstandige wijze heeft uiteen gezet waarom er geen geloof kan worden gehecht aan hun asielrelaas. Het loutere feit dat verzoekers niet akkoord gaan met de bestreden beslissing is uiteraard geen dienstig verweer om de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Verzoekers argumentatie bevat geen enkele concrete repliek met betrekking tot de diverse vaststellingen verwoord in de bestreden beslissing, zodat deze onverkort gehandhaafd blijven. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft.

Verzoekers hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met

de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Verzoekers klagen de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS, nr. 82.301, 20 september 1999; RvS nr. 65.919, 18 april 1997). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Gelet op de bovenstaande analyse stelt de Raad vast dat er eveneens geen sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS